

NOORD-AMERIKA 1 - WEEK 1/2

NOVA SCOTIA - CAPE BRETON - NEW FOUNDLAND

Dinsdag 14 mei

Wanneer we de tassen naar buiten brengen, staat Lotte al klaar om ons naar het station in Almelo te brengen. Het is een lange reisdag. Van Schiphol via Londen en Toronto naar Halifax zijn we bijna 22 uur onderweg.

Onze huurauto, een Fiat 500C staat al klaar en een half uur later zijn we in het Lake City Motel in Dartmouth, aan de andere kant van de baai tegenover Halifax.

Het is koud, het regent, maar de kamer is warm en de matrassen zijn goed.

Waarom een huurauto? Vorige week kregen we het bericht dat aan boord van het vrachtschip waarmee onze auto vanuit Hamburg zou vertrekken, een heftige brand heeft gewoed. Het schip is zwaar beschadigd en zal vermoedelijk naar de sloop gaan. Het betekent wel dat de Zuidkaper een week later in Halifax arriveert. De vlucht omboeken is duurder dan de tickets gekost hebben, dus geen optie.

We maken van de nood een deugd en toeren de eerste acht dagen in een maagdelijk wit Italiaantje langs onze fietsroute van 2001.

Woensdag 15 mei

We ontbijten bij Smitty's en maken daar meteen kennis met big, bigger, biggest. We nemen de kleinste kop koffie. Voor Nederlandse maatstaven zijn dat er meteen twee. We nemen het kleinste ontbijt, een bord vol gebakken eieren met spek voor mij, zoet brood, sauce Hollandaise en fruit. Volgende calorieën voor de hele dag.

Eerst de stad in om wat praktische zaken te regelen, zoals een mobieltje of telefoonkaart en een gasfles met de juiste aansluiting en waar die te vullen.

Bij de CAA, krijgen we met onze ANWB-kaart geheel gratis drie kilogram boeken en kaarten mee.

Voor zover we begrijpen zal de komende maanden overal zo gaan. Eigenlijk hoef je in Nederland geen reisgidsen en kaarten aan te schaffen.

De wandelpromenade van Halifax loopt langs de baai. Overal restaurants, pubs, fastfood, luxe winkels en ook al een enkele straatmuzikant. Het is fris, de zon schijnt, het is voorjaar. De Halifaxies zijn vriendelijk en maken snel een praatje. Net Tukkers. Ze klagen over het slechte voorjaar en terecht, er zit zelfs nog geen blad aan de bomen en ook de meeste lentebloemen moeten nog gaan bloeien.

We rijden de stad uit en beginnen aan de Lighthouse Trail, een route die langs alle Coves (baaien en inhammen) kronkelt, naar het zuiden van Nova Scotia.

Peggy's Cove, dé vuurtoren voor kenners en toeristen staat in de zon mooi te zijn. Grote golven slaan te-

gen de rotskust. We klauteren over de grote stenen, tellen de golven om de volgende grootste te voorspellen en drinken een kop koffie. Helaas is het postkantoor in de toren definitief gesloten. Dit keer geen kaartje voor onze grootste lighthouse-liefhebber Fokelien.

Donderdag 16 mei

Vannacht geslapen in B&B The Flying Dutchman van Doreen en Henk Hiemstra. Ze emigreerden 10 jaar geleden en genieten van de rust en het relaxte leven aan de kust. Doreen is Canadese. Toen ze drie jaar oud was sneuvelde haar vader in de laatste week van WOII. Tijdens het oversteken van de Eems werden de rubberboten door de Duitse troepen lek geschoten en hij kon niet zwemmen. Kleine geschiedenis, maar tragisch voor de nabestaanden. Hij ligt begraven in Holten, waar ze diverse keren de herdenkingen hebben meegemaakt.

Aan het ontbijt treffen we John en Glanda. Ze geven bruikbare informatie en nodigen ons uit om bij hen te overnachten op hun boerderij in de buurt van Toronto.

De kustweg roept bij ons herinneringen op. "Hebben we hier niet koffie staan drinken, bij dat kerkje? ", "Daar werden we lek gestoken door de muggen en black flies." Dagenlange jeuk. Tot nu toe hebben we daar geen last van.

Het valt ons ook op hoe steil de vele klimmetjes zijn; onze conditie moet toen wel héél goed geweest zijn!

Soms rijden we door bossen met sparren, esdoorn, berken en lariks. De laatsten zijn al lichtgroen gekleurd. Sommige berken staan ook in het groen. De verschillen ontstaan vooral door de ligging. De koude golfstroom langs de kust is van grote invloed op de directe omgeving. Vijf kilometer landinwaarts kan het met zon 20 graden zijn en even later aan een baai is het guur, koud en mistig.

In Liverpool, jawel, ook hier aan de Mersey River, slapen we in Lane's Privateer Inn, met Pub en dus ook een uitstekend pubmeal.

Vrijdag 17 mei

Na het ontbijt in de bibliotheek(!) van het hotel vervolgen we onze weg via White Point naar het NP Kejimikujik waar we een mooie wandeling maken. "You are in Black Bear County" luidt de waarschuwing. Gevolgd door minstens tien aanwijzingen hoe te handelen bij een ontmoeting. Moeilijk te onthouden, dus houden we de instructies bij de hand. Hetzelfde geldt ook voor de coyotes. Aan het begin van de trail staan stokken klaar om mee te nemen. We spraken al Nova Scotians die nog nooit een van deze dieren hebben gezien, maar misschien zitten die wel de hele dag voor de televisie.

We zien vleesetende bekerplanten en jonge varens. De nog opgerolde kopjes, fiddleheads, worden geplukt en door liefhebbers als groente gegeten.

We overnachten in een aftands motelletje aan de rand van Shelburne. In het restaurant waar we eten, horen we van de serveerster dat Liz gestopt is met haar B&B en de winters doorbrengt in Florida. Liz was de eigenares van The Bear's Den. Daar sliepen we een paar nachten tijdens onze fietstocht. Ze maakte teddyberen van bontjassen. Die kreeg ze van mensen die de jassen hadden geërfd van hun moeders. Een bontjas dragen was uit de mode en not-done. Dan maar een beertje voor de kleinkinderen. We hebben er toen ook een gekocht. Een rode met pootjes van vissenhuid, een leuk souvenir.

Zaterdag 18 mei

Shelburne– Pubnico. De kleine vissershavens rijgen zich aaneen, op de parkeerterreinen aan de kades de auto's van de vissers, zonder uitzondering pick-ups, bijna net zo groot als hun vissersbootjes met hun open kajuitjes en verder alle ruimte voor de kreeftenvallen, die aan een lijn met drijver voor de kust te water worden gelaten. Elke dag worden de vallen gecontroleerd, de grote poten van de gevangen kreeften getaped en daarna aan land gebracht. Vervolgens gaan ze naar de visverwerkende industrie en de plaatselijke restaurants. Het is big business. De vergunningen zijn extreem duur en het vangen is slechts een aantal weken per jaar toegestaan. De vergunning gaat meestal van vader naar zoon. Soms lukt het iemand een te kopen. Je betaalt de hoofdprijs, een miljoen dollar.

In Pubnico ontmoeten we bij toeval dezelfde beheerders als twaalf jaar geleden van het Acadian museum. Toen zongen we 's avonds Franse liedjes met de senioren van het dorpje. Nu laten ze trots hun hernieuwde collectie zien. Frans van oorsprong en dat willen ze laten weten. Het lijkt wel of elke inwoner zijn eigen familiegeschiedenis op papier heeft vastgelegd: een geklimatiseerde zolder vol archiefdozen met foto's en verhalen. Boeiend.

Op hun aanwijzingen vinden we het huis van Marie en Hubert d'Entremont. Marie is thuis, Hubert zit al enkele jaren in een verzorgingshuis, getroffen door een zware hersenbloeding. In hun B&B vierden we Maria's verjaardag. Marie verzorgde toen een feestelijk ontbijt in de met slingers versierde keuken. Ze haalt de foto-boeken tevoorschijn waarin ze van alle gasten van de voorbije jaren een foto heeft. Na een uurtje kletsen maken we dit keer een foto van haar. Tijd om een slaapplek te zoeken. Die vinden we vlakbij in een moteltje met visrestaurant.

Zondag 19 mei

Vanaf Yarmouth gaat de Lighthouse Trail over in de Evangeline Trail langs de Bay of Fundy. De baai met eb/vloed-verschillen van wel zestien meter. Dat is mooi te zien in de havens. Daar liggen de bootjes bij eb meer dan tien meter onderaan de steigers. Lange trappen naar boven.

Yarmouth is leeg en verlaten. De Ferry vanaf het vasteland bracht altijd duizenden Amerikaanse toeristen naar Nova Scotia. De kades zijn overwoekerd met gras en zien er nu haveloos uit. Een flinke aderlating voor het toerisme.

We rijden ook hier over een bijna verlaten kustweg en maken regelmatig een stop voor een wandeling of een kop koffie. In de grotere dorpen is er meestal een Tim Hortons, de plaag voor de plaatselijke horeca. Dezelfde formule als McDonald's maar dan koffie, veel koffie. En veel, heel veel muffins, donuts en ijs. Dat alles in vele soorten, kleuren en formaten. Het is er altijd druk, vooral de drive-in. In de buurt zie je dan ook overal auto's (= pickup) staan waar de inhoud van de grote bruine bekers en de papieren zakken wordt verorberd.

Voor ons is Tim handig vanwege de goede wifi. Snel even email checken of beantwoorden.

Annapolis, een oude vestingstad, is ons eindpunt voor vandaag. We slapen in een 'old English styled' B&B, waarvan de eigenaar, tevens kok een heerlijk maal voor ons kookt. Een kamer met bloemetjesgordijnen, -behang, -stoelen, -beddegoed en bloemtjesbadkamer. En ook nog een flatscreen openhaard. Dan slaap je toch goed? En van de jetlag hebben we geen last meer.

Maandag 20 mei

Grijs en miezerig. Langzaam maar zeker gaan we weer richting Halifax. De Evangeline trail gaat over in de Glooscap. We zoeken op een strand naar mooie steentjes. Blijft altijd boeiend, net zoiets als vroeger paaseieren zoeken. Heb je er een, dan wil je meer en kun je niet ophouden. We hebben er te weinig verstand van of liever gezegd, helemaal niet. Een paar vrouwen laten de inhoud van hun jaszakken zien. Glanzende doorzichtig steentjes, wit, amethyst en nog zo wat. We hebben in ieder geval iets voor onze wereldwijde stenenverzameling.

Eenmaal droog vallen ze altijd tegen. Natte stenen glinsteren en de kleuren zijn veel intenser. Thuis aflakken?

We rijden door Paradise met de Paradise school. Hij staat er nog, nu in gebruik als pre-school. Even op de foto, nu zonder fiets.

De kustweg is hier verlaten, hier en daar een paar huizen, maar geen benzinepomp. Terwijl we net ontdekken dat de meter op reserve staat.

We dachten dat zo'n Fiatje heel zuinig is, dat valt tegen. Iets later nog meer op reserve en nog steeds geen pomp. In een winkeltje bij een zijweg adviseren ze ons rechtsaf te slaan. Het gaat net goed. We rijden niet 1:20, hooguit 1:15.

Truro is onze laatste stop voor Halifax. Een docentenpaar is eigenaar van B&B Belgravia, een prachtig withouten pand vlakbij het centrum waar we in de pub een pizza eten met een groot glas McKenny's bier. Smaakt goed.

Canada is trouwens een prima land om het drinken af te leren. Je kunt alles waar alcohol in zit alleen in de staatswinkels kopen. Een blik bier kost \$ 4 (€3) en een fles wijn \$14 (€11), de goedkoopste. Wij vonden een 4-literpak (ruim 5 flessen) in de aanbieding voor \$ 50 (€37,50). En die is nog lekker ook. Vreemd is dat de whiskey dan weer dezelfde prijs heeft als in Nederland. We redden ons wel...

De avond brengen we door met opa, die op de kleinkinderen past. Mooie verhalen over zijn jeugd op een boerderij in the-middle-of-nowhere.

Dinsdag 21 mei

Na een stevig ontbijt, natuurlijk met spek en eieren, rijden we op tijd Halifax binnen, brengen onze spullen naar het motel van de eerste nacht en gaan de stad in. We zetten de adressen van de douane, de expediteur en de haventerminal in de GPS en vinden een goed adres voor een gasfles en toebehoren. Dat soort zaken kost tijd, vooral ook omdat de informatie op websites van andere reizigers en van Seabridge, de transporteur, niet eensluidend zijn.

Uiteindelijk blijkt het toch vrij eenvoudig deze zaken goed te regelen. We kennen enkele mensen die dezelfde reisplannen hebben. Binnenkort maar eens rubriekje 'Praktische tips' op de site zetten. De laatste jaren hebben we zelf veelvuldig gebruik gemaakt van FAQs op andere websites, dus wordt het tijd om daar zelf een update aan toe te voegen. Wie meer wil weten kan natuurlijk ook even mailen.

Woensdag 22 mei

We staan iets na achten in het centrum van Halifax bij de expediteur op de stoep waar onze papieren al door een vriendelijke dame zijn klaargelegd.

Twee straten verder leveren we bij Budget de Fiat in en lopen aan de overkant van de straat het douanekantoor binnen. Tien minuten later en met nog meer papieren, voorzien van stempels, staan we weer buiten. Een taxi zet ons om half tien bij de terminal af. Ik krijg een veiligheidshesje en havenpas, stap bij een medewerker in de auto en mag even later koffie drinken met zijn collega's. Hun pauze is net begonnen. Wanneer ik de auto mag gaan zoeken, ben ik meer tijd kwijt. Nergens te vinden, althans niet tussen de personenauto's en de campers. Ik meld dat in het kantoortje, waar een leukerd opmerkt dat ie dan wel onderweg naar Baltimore zal zijn.

Iedereen wordt op pad gestuurd en na een twintig minuten komt het verlossende telefoontje: hij staat tussen een stel Duitse tractoren. Accu's leeg, maar dat is op haventerreinen een veel voorkomend probleem. Zuidkaper krijgt een "boost" van de accuwagen en even later verlaten we zonder verdere problemen in onze

Zidkaper de terminal.

We doen ons rondje door de stad langs Canadian Tyre voor de gasfles en de bijbehorende aansluitingen, een flinke voorraad levensmiddelen en vullen de beide dieseltanks. Op het parkeerterrein hebben we het reservewiel gemonteerd en het interieur opnieuw ingepakt. De jongen die ons met de gasfles helpt, heeft de auto al zien staan, loopt mee naar buiten om de aansluitingen te bestuderen, maar is vervolgens veel drukker met de buitenkant van de auto. Diverse Canadezen komen langs, willen van alles weten, kijken in de auto en onder de auto. Dat belooft nog wat voor de komende tijd.

We halen de bagage op in het Motel en rijden naar de eerste camping iets verderop.

's Ochtends begon het te regenen en wanneer we op de camping in Dartmouth staan regent het nog steeds.

Donderdag 23 mei

De dag begint met mist en het miezert. Na het ontbijt nemen we Highway 7 naar de oostkust ten noorden van Halifax. Het adres om de gastank te vullen ligt op de route.

Door de dichte mist zien we weinig van het landschap langs de kust.

We vinden de van oorsprong Deense salmon smokery, waar de vis boven esdoornhout wordt gerookt.

De toastjes leveren ze erbij.

Bij East Ship Harbour geeft Barry "birdman" Collpitts letterlijk kleur aan de omgeving; zijn huis is behangen met uit hout gesneden Folk art. Werkplaats, schuurtjes en tuin staan vol met zijn creaties. Hij geeft ons een rondleiding en vertelt enthousiast over zijn werk. Geen wanden vol met gereedschappen voor houtbewerking. Hij gebruikt slechts één mes. Sommige constructies zijn ingenieus samengesteld. Door aan een stok te draaien komt een heel stelsel met vogels in beweging. Zijn vogelstoel is de plek voor inspiratie. Zie het fotoalbum.

Geen wanden vol met gereedschappen voor houtbewerking. Hij gebruikt slechts één mes. Sommige constructies zijn ingenieus samengesteld. Door aan een stok te draaien komt een heel stelsel met vogels in beweging. Zijn vogelstoel is de plek voor inspiratie. Zie het fotoalbum.

Bij Sherbrook verlaten we de Marine Drive om een uur later aan te komen in een warm en zonnig Antigonish. Zó groot zijn hier dus de verschillen op een betrekkelijk korte afstand. Iets om in de gaten te houden en ons voordeel mee te doen. Meteen de beste weer-app voor deze regio in het tablet gezet.

We zijn de enige campingbewoners, hebben een mooie plek met grote picknicktafel, waar we 's avonds, na een wandeling door het centrum van het stadje, tot tien uur buiten kunnen zitten. De gerookte zalm was niet eerder zo lekker.

Vrijdag 24 mei

Op het parkeerterrein voor de winkel in Antigonish worden we omringd door een pre-schoonklasje. Ze doen deze week aan multi-culti; ook in Nederland een vaak gebruikt thema in het onderwijs. Als er dan opeens zo'n grote gele bak van de andere kant van de plas met een mooie wereldkaart op de portieren voor je neus staat, is dat natuurlijk een buitenkansje. Niets zo leuk als een groepje spontane kleuters. Een dame die zich bij de groep aansluit, merkt op dat onze liefde wel erg groot moet zijn wanneer je een half jaar in zo'n minicampertje door Amerika gaat rondtrekken. Daar zijn we het volmondig mee eens. Gezien haar opmerking zou haar relatie hiertegen niet bestand zijn. Maar dat is misschien een voorbarige conclusie.

Het is een prachtige dag, de felle zon maakt de oceaan nog blauwer en bij elke foto- en koffiestop horen we vogels zingen. De mensen die we spreken zijn ontzettend blij dat de lente eindelijk begint. Vorige week viel er nog sneeuw. Op New Foundland op sommige plaatsen zestig centimeter op een dag. En daar willen we naar toe!

Over de dam bereiken we de 'kop' van Nova Scotia: Cape Breton. We rijden langs de westkust omhoog naar

onze eerste stop: Cheticamp, de ingang van het NP Cape Breton Highlands. We kopen een jaarpas. Die geeft toegang tot alle Nationale Parken van Canada.

's Avonds ondervinden we ook het enige, maar wel lastige nadeel van dat mooie weer; we worden lek gestoken door black flies en mug-gen. Je denkt, ach lome zwarte vliegjes, totdat je 's nachts wakker wordt van de jeuk en je ontdekt dat enkels en hoofd vol grote en kleine bulten zitten. We weten nu dat dit ongerief na de eerste steek ongeveer zeker vijf dagen aanhoudt.

Het is wel een gezellige avond, die we doorbrengen met Corry en Mike. Een jong Zwitsers stel dat nu drie maanden onderweg is en door Canada globaal dezelfde route gaat rijden.

Zaterdag 25 mei

We beginnen aan de Cabot Trail, een prachtige weg langs de kust, soms steil omhoog met mooie vergezichten over de oceaan. De eerste uren zien we daar niet veel van. Regen, mist en harde wind belemmeren onze blik en veranderen de omgeving, volgens Maria, in vijftig tinten grijs. Gelukkig komt daar rond het middaguur verandering in. De temperatuur stijgt, de zon komt in beeld en bij Meat Cove parkeren we de auto boven op de kliffen. Koffie, broodje, walvissen en jagende Jan-van-Genten. Een van onze favoriete vogels. De manier waarop ze naar vis duiken is een fascinerend schouwspel, waar je uren naar kunt kijken. Ze stijgen op vanaf het water, klimmen tot vijftig meter en storten zich, met de vleugels achterwaarts, in het water. Even later komen ze, met of zonder prooi, weer boven, waarna het ritueel zich herhaalt.

Dit is het noordelijkste puntje van Nova Scotia en dan steekt Maria altijd even haar voeten in het water. Dit keer in het vissershaventje van White Point aan de St. Lawrence Bay. We maken een praatje met de lobster vissers, die voor de foto een mooi exemplaar uit de kist halen en op de kade leggen. Omdat Nederland aan zee ligt, denken ze dat we ruim in de kreeften zitten. Ze zijn apetrots wanneer ik ze vertel dat de bij ons aangeboden kreeft meestal van Nova Scotia komt. Zelfs die van de Lidl!

Na een paar uur duikles van de Jan-van-Genten, rijden we nu door vijftig tinten groen langs de oostkust, zien we in een flits een Blue Jay voorbij vliegen en vinden een mooie onbewoonde parkcamping. 's Avonds horen we hetzelfde geluid dat we de afgelopen twee dagen op campings hoorden. Een saaie, maar door-dringende korte fluittoon, die ook doorgaat, wanneer de zon achter de horizon verdwijnt. Dat kunnen geen vogels zijn. Met de zaklantaarn, lichtbundel van een paar honderd meter, die we van Roel Rijkmans kregen (Roel, een superding!), ontdekken we minuscule kikkertjes in een klein vennetje. Kleurloze beestjes, grijs dus, van maximaal vier centimeter. Wanneer ze kwaken(=fluiten) hebben ze een ballonnetje ter grootte van 1/3 van hun lijf onder hun bekkie hangen. Kleine, maar potente jongetjes, echte Canadese macho's.

Zondag 26 mei

's Nachts regent het, de kikkertjes houden zich stil. Voor het zondagochtendgevoel koken we eieren, waarna we bij de vroegere zomerresidentie van Alexander Graham Bell een mooie wandeling over de kliffen maken. Bij het begin van het pad staat een emmer vol flinke stokken. Met zo'n stok kun je coyotes van het lijf houden. Dat maakt de wandeling natuurlijk een stuk spannender. Het enige bijzondere beest dat we zien is een Canadese wilde kip. Het vrouwtje van The Famous Grouse?

Bij de Bakery Choker kopen we vers brood en drinken koffie. Buiten worden we aangesproken door een plaatselijke farmer, zeventiger, bonk van een kerel, die ons, in ruil voor de auto, een stuk grond aanbiedt.

“Forget Holland, stay here, best place on earth”. Hij geeft ons zijn adres en verwacht binnenkort bericht. Bij Fort Louisburg hangt een dichte, koude mist en daarom nemen we enkele kilometers landinwaarts een camping. Het heeft hier dagenlang geregend. Nat, modderig, allemaal grote RV's, caravans en campers, van minimaal twaalf meter en geheel zelfvoorzienend. Daarom is er slechts één klein verwaarloosd toiletgebouw waar de helft van de toiletten en douches is afgesloten en de rest nog moet worden vertimmerd.

Maandag 27 mei

Ik ga toch nog even bij de eigenaar langs om hem te vertellen dat het water in de enige functionerende douche toch wel heel erg koud was. Duizend excuses en geld terug. Klagen loont.

Naar Fort Louisburg, waar dit jaar wordt gevierd dat de eerste Fransen hier in 1713 voor het eerst voet aan wal zetten. Ze kwamen voor de vis, die je “met manden vol uit zee kon scheppen”. Het werd het grootste fort langs de Amerikaans Atlantische kust. Uiteindelijk werden ze in 1758 door de Engelsen verslagen en gedeporteerd. Het is een indrukwekkend complex met een interessante geschiedenis. De verhalen die zijn over-

geleverd in de brieven van de soldaten, nonnen en andere bewoners doen je beseffen met hoeveel moed en diep geloof in een betere toekomst, deze mensen de oversteek naar de nieuwe wereld maakten.

En dan op deze plek gaan zitten; acht maanden per jaar kou en mist. In Frankrijk hebben ze ook een ruige Bretonse kust, waar het klimaat guur kan zijn, maar de koude golfstroom langs Cape Breton maakt het leven hier toch wel een stuk zwaarder. Dik ingepakt slenteren we rond. Het is 'early bird season', dus de meeste gebouwen zijn nog gesloten. Een enkele toneelsoldaat demonstreert zijn musket met eerst een natte en dan een droge knal. We zien aan de andere kant van de baai de zon schijnen en gaan daar een wandeling maken vanaf de vuurtoren van Louisburg, de oudste van het Noord-Amerikaanse vasteland.

Via Marconi's monument, vanwaar de Italiaan het eerste bericht naar Europa stuurde, komen we in North Sydney, het vertrekpunt van de Ferry naar New Foundland. We boeken bij de haven de overtocht voor de volgende dag en zijn 's avonds weer de enige kampeerders op een kleine camping aan het water, bij het dorpje met de mooie naam Grand Bras d'Or.

Dinsdag 28 mei

We melden ons op tijd bij terminal, nadat we nog vergeefs gezocht hebben naar een Pharmacy waar Maria pilletjes tegen zeeziekte zou kunnen kopen. Gelukkig is de Cabot Strait rustig en varen we in zes uur over een kalme zee naar New Foundland.

Het is stil aan boord. Een paar locals, wat vrachtwagenchauffeurs en een enkele toerist.

Voor mij een mooie gelegenheid om dit verhaal te schrijven. Maar na twee uur houdt de computer ermee op en de electriciteitskabel ligt in de auto. Maria heeft gelukkig weinig last van zeeziekte.

Om zes uur plaatselijke tijd staan we op de wal in Channel-Port-aux-Basques. Die Fransen hebben ook hier hun sporen nagelaten. Op veel plekken langs de kust spreekt men hier ook nog een ouderwets soort Frans. We staan op camping Little Paradise, dat dan weer wel! IJskoude nacht, allebei slecht geslapen, koude voeten, maar de stralende zon en de strakblauwe lucht maken dat alles de volgende ochtend weer helemaal goed.

We gebruiken het balkon van onze niet aanwezige burens om het beddegoed te luchten en bestuderen tijdens ons lopend ontbijt het gedrag van de American Robins. Precies een merel, maar net een slagje groter en een opvallende rood-oranje borst.

Woensdag 29 mei

Op de Nr.1, de T.C.H., voluit Trans Canadian Highway rijden we noordwaarts. Een brede weg met weinig verkeer door licht glooiend landschap. Overal bos, sparren, lariksen en berken. De bermen zijn extra breed om de elanden bijtijds op te merken. Toch gaat het vaak mis. Al snel zien we een personenauto langs de kant liggen, total-loss. Honderd meter verder de oorzaak én het slachtoffer, een eland. Nu hebben we een hoge neus en een flinke bumper, toch hopen we dat zo'n crash ons bespaard zal blijven.

We slaan linksaf naar Stephenville, doen een paar boodschappen en parkeren tussen een stel grote pickups bij Tim Hortons voor koffie en wifi. Even snel contact met de achterban.

De eigenaren van de auto's, met grote bekers koffie in de hand, willen alles weten over het grote gele gevaarte tussen hun slagschepen en heten ons hartelijk welkom op hun eiland. Eenmaal binnen, stappen een paar mannen op ons af, geven ons een hand en wensen ons een mooie én veilige reis.

"Is that freaky yellow car yours?" vraagt even later het meisje aan de kassa van de benzinepomp. We beschouwen het maar als een compliment. Betere binnenkomers kun je je toch niet wensen?

We rijden de rondweg over het Port-au-port Peninsula. Kleine Franse vissersdorpjes en, Fransers kan het niet, het plaatsje Lourdes met naast de kerk een complete Lourdesgrot. Traditioneel steekt Maria een kaarsje op.

Vanwege de kou zitten we vanavond, net als de afgelopen dagen binnen, in het volgens ons kleinste huis-kamertje van het noordelijk halfrond.

We merken nu dat een dun dekbed toch wel erg optimistisch was gedacht voor deze streken en hebben vandaag een slaapzak gekocht.

Donderdag 29 mei

Dat was dus een uitstekende keuze. Geen koude voeten meer, heerlijk geslapen! Het weer is ook goed, ongeveer 15C, bewolkt en af en toe wat zon.

We verlaten het schiereiland en hebben besloten vandaag een paar flinke stappen te maken. Een rijdag dus, waar weinig over valt te melden. Ruim vijfhonderd kilometer over de mooie, wel heel rustige weg naar NP Terra Nova aan de oostkant van New Foundland. Het lijkt alsof je over de doorgaande weg in Zweden naar de Noordkaap rijdt.

De camping in het park ligt er verlaten bij. Envelopje invullen, met geld in de brievenbus en dan kiezen uit meer dan zeshonderd plaatsen, want we zijn weer de enige bewoners. Misschien nog wat coyotes en zwarte beren, maar die horen we vannacht niet.

Vlak naast ons de grootste luxe tot nu toe: een toiletgebouw met lucht- en vloerverwarming én heerlijk hete douches.

Terwijl Maria kookt, melden de eerste eekhoorns zich. Een paar grijszwarte vogels vliegen nieuwsgierig van tak naar tak. Ik leg een paar stukjes brood op de motorkap, camera in de aanslag en hebbes.

Morgen gaan we richting St. John's, de hoofdstad en verder over de Avalon Peninsula.

Een hartelijke groet vanaf New Foundland!

